

Panică pe stadion

Granițe barate pe o lungime de 650 de kilometri... La graniță, control sever de pașapoarte... 80.000 de bărbați în stare de alarmă... Vehicule blindate peste tot... Ce se întâmplă? Amenință un nou război în mijlocul Europei? Din fericire, nu! În ciuda tuturor măsurilor de siguranță care au înghițit mai mult de 160 milioane de euro, invazia huliganilor și a luptelor de stradă cu poliția din Bruxelles și Charleroi au lăsat o urmă a devastării. Pe lângă aceasta, abia cu câteva luni înainte avusese loc baia de sânge a fotbalului în Turcia.

Istanbul, 5 aprilie 2000... După jocul din Istanbul contra Leeds United, fanii au fost omorâți prin lovituri de cuțit ca niște vite. Curând vor fi, probabil, și alte instrumente de omor. Țipătul după răzbunare va acoperi totul, iar rațiunea și memoria vor fi abandonate. Sângele și jocurile formează un întreg.

Cine își mai amintește de orele cele mai întunecoase ale sportului? Pe stadionul Heysel, numit azi stadionul Regele Badouin, din Bruxelles, în 29 mai 1985, când a avut loc jocul dintre Juventus Torino și FC Liverpool, sărbătoarea plănuită a fotbalului a devenit o grozăvie cu efect de lungă durată.

Deja înainte de semnalul de începere, cete de scandalagii au început să lovească în fanii Juventus-ului cu drugi de fier și pietre. Bilanțul beției de sânge de nedescris a fost 39 de morți și 450 de răniți. Polițiștii au reușit cu greu să respingă contraatacurile a sute de italieni. Secretarul general al uniunii fotbalului european UEFA a afirmat în retrospectivă: „Am trecut cât pe-aici pe lângă o catastrofă totală cu mii de morți.”

Alt insert retrospectiv! Lima, duminică, 24 mai 1964... Capitala Perului avea o zi mare. Iubitorii fotbalului din toată țara veniseră în grupuri. Mulți călătoriseră toată noaptea, iar unii chiar mai multe zile în șir. Jocul eliminatoriu dintre echipele naționale ale Perului și Argentinei va arăta care echipă va zbura la Tokio pentru a lua parte la Jocurile Olimpice. Pentru mulți iubitori ai sportului, sosirea la Lima începu cu o decepție. Săptămâni de-a rândul economisiseră bani pentru biletele de călătorie și pentru biletele de intrare, însă stadionul național cu cele 50.000 de locuri ale sale era arhiplin. Toate biletele fuseseră vândute. La orele 15, când s-a auzit semnalul de începere, mii de oameni se mai înghesuiau încă la intrare, fără a mai putea pătrunde pe stadion.

Pe stadion domina o atmosferă sărbătorească. În tribune era tumult și zarvă. Micul grup de suporteri argentinieni își încuraja echipa prin aclamații în cor, însă masa imensă a publicului peruan îl acoperea cu vocea lui. Cei unsprezece argentinieni jucau cursiv și sigur; puteai spune că joacă aproape elegant. Dar și peruanii erau în forma cea mai bună și se luptau cu toate forțele. Era un joc rapid, curajos și emoționant. Prima repriză se termină cu 0:0. După lovitura de deschidere din repriza a doua, mulțimea fierbea de emoție. Un entuziasm de nedescris clocoti printre spectatorii argentinieni când mingea, imposibil de reținut, se opri în poarta peruanilor. Aceasta a fost răsplata pentru lunga lor călătorie din sudul țării, de aproape peste 3.000 de kilometri depărtare. Peruanii însă nu se dădură bătăuți. Echipa lor atacă îndârjită. Apoi, cu zece minute înainte de terminarea meciului, din gătlejul răgușit al celor 50.000 de spectatori se auzi un singur strigăt: Gol! Gol! Gol! Bucuria a fost fără margini. S-a egalat!

Dar ce se întâmplă pe terenul de joc? Între arbitru și jucători avea loc un schimb aprins de cuvinte. Se auzeau vorbe de ocară și amenințări. Eduardo Pazos, arbitrul din Uruguay, nu acorda golul. El spunea că fluierase cu puțin timp înainte, pentru că un jucător argentinian fusese faultat. Hotărârea lui declanșă un țipăt de mânie și decepție printre spectatorii de la peluze. Stadionul clocotea, de parcă erai într-un cazan în flăcări. Căzură primele sticle pe terenul de joc. Neliniștea masei se intensifică. Arbitrul, complet neputincios, fluieră întreruperea jocului.

Ca urmare, furia și agitația luară o amploare și mai mare. Ce bine că terenul de joc era înconjurat de un gard de 2,5 metri din sârmă împletită, care ținea departe mulțimea înfuriată! Afară de aceasta, mai era și poliția de față. Comandantul poliției din Lima avusese grijă încă de la început să plaseze oamenii lui îmbrăcați în uniforme albastre de jur-împrejurul gazonului, echipați cu căști de oțel, pistoale, bastoane de cauciuc și bombe lacrimogene. Poliția sud-americană se aștepta de la orice în timpul unui meci de fotbal.

Fanaticii sportului din Peru se înfuriau ușor. Își pierdeau repede controlul și se repezeau asupra arbitrilor sau a jucătorilor. Așa că poliția trebuia să intre rapid în acțiune.

Într-o clipă, doi temerari reușiră să treacă peste gardul de sârmă și se năpustiră asupra arbitrilor. Polițiștii reușiră să-i oprească, împingându-i înapoi cu bastoanele de cauciuc. În acest timp însă, niște adolescenți năvăliră în jos pe culoar și încercară să sară gardul. Polițiștii îi împiedicară cu toate forțele, în timp ce tot mai mulți se îndreptau spre gard. Cât ai clipi din ochi, aceștia tăiară sârma și făcură găuri mari în gard, după care se năpustiră pe terenul de joc. Între timp, spre norocul lor, arbitrul și jucătorii fuseseră duși în siguranță. Însă mânia mulțimii nu mai cunoștea granițe. Unii dădeau foc băncilor de lemn din tribune, alții dărâmau un zid de baraj și aruncau cu cărămizi în polițiști. Pentru a se evita vărsări de sânge, trebuiau neapărat împiedicate alte ciocniri între poliție și fanaticii turbați. Așa că poliția începu să folosească gazele lacrimogene. Mii de oameni se înecau, tușeau, își frecau ochii și totuși nu puteau să vadă. În felul acesta, un zid nepătruns de oameni rămânea pe loc.

Dintr-o dată mulțimea tresări ca zguduită de un șoc electric. Fiecare ins știa ce are de făcut: Afară! Numai afară! În momentul următor, mulțimea se înghesuie spre ieșire, coborând spre tunelurile late de patru metri, ce duceau sub tribune, afară în stradă. Fiecare dorea să-și salveze viața, să poată să respire, să își câștige libertatea. În acel vârtej, mulți au fost doborâți și călcați în picioare.

Însă urmă ceva îngrozitor. Ușile grele de metal de la capătul tunelurilor erau închise. Cu scurt timp înainte de terminarea jocului, portarii își părăsiseră posturile pentru a urmări ultimele minute ale meciului internațional și nu se mai putură întoarce. Val după val de oameni aproape înnebuniți se rostogolea spre ușile închise. Țipete disperate se stingeau fără a fi luate în seamă. Mulți se sufocau striviți sau călcați în picioare.

În această catastrofă, cea mai mare din istoria fotbalului, și-au pierdut viața peste trei sute de oameni, iar numărul răniților a fost foarte mare. Ușile închise le-au blocat drumul spre viață și libertate.

Și în Cuvântul lui Dumnezeu este vorba despre uși închise. Citim despre un bărbat cu numele Noe, care le-a vorbit semenilor săi despre judecata viitoare a lui Dumnezeu, chemându-i la pocăință. Pentru aceasta, el s-a ales doar cu batjocură și dispreț. A fost socotit drept nebun, căci s-a apucat să construiască pe uscat timp de zeci de ani o corabie foarte mare. Însă pedeapsa anunțată acestor oameni, atât de siguri de sine, s-a împlinit. În decurs de patruzeci de zile și tot atâtea nopți, toate izvoarele de apă de pe pământ și toate zăgazurile cerurilor au schimbat uscatul într-o mare imensă. Dar despre Noe și arca lui citim: „...Domnul a închis ușa după el” (Geneza 7.16). Noe și familia sa au fost salvați și puși în siguranță, pe când ceilalți au fost nimiciți. La început, corabia salvatoare a fost pusă la dispoziție pentru toți. Apoi însă ușa s-a închis în fața mulțimii de batjocoritori, nepăsători și șovăielnici. Această ușă a fost singura care i-ar fi putut salva de la pierzare. Timpul de har trecuse irevocabil. Multă vreme, Dumnezeu îi chemase la pocăință prin Noe. Acum însă, sentința dreaptă se executa. Domnul Însuși, care mai întâi le oferise mâna salvatoare, devenise judecătorul tuturor neascultătorilor și batjocoritorilor.

Această povestire despre „ușile încuiate” are o însemnătate sfântă. Nici astăzi nu poate ști nimeni când se va închide pentru totdeauna ușa harului. Domnul Isus spune tuturor oamenilor: „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10.9). El singur este calea, care duce la viața veșnică. Nimeni nu poate veni la Dumnezeu Tatăl decât prin El. De aceea El avertizează încă și astăzi pe cei ce șovăie și vor să mai amâne. Acestora li s-ar putea întâmpla ca și fecioarelor nechibzuite, care au venit prea târziu și în a căror pildă impresionantă citim: „...și s-a încuiat ușa” (Matei 25.10). Bătăile în ușă și strigătul lor: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” nu le-au mai putut ajuta. A fost prea târziu. Ușa a fost închisă pentru totdeauna. Ele au mai putut auzi cuvântul sever al Domnului: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!” De aceea intră pe ușa harului câtă vreme mai este deschisă!